

Gökhan Tan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.07.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Gökhan Tan

Eserleri:

Ardından Bakakalamadım Bile

Ardından bakakalamadım bile, gitti göçmen kuşlar gibi güneye
Ne ben sordum, ne o söyledi
İnfazım bir gece yarısı, tek celsede ve gıyaben yapılmış olsa gerek
Olur da bir bahar takılır gelir kuzey rüzgarının peşi sıra
Ne ben sorarım ne o söyler, usulca girer koynuma

Gökhan Tan

Artık Bir Nehir Akmıyor İçimde

Kendi tenhaliğında yaşıyorum hayatı,ulu orta
Kaygıdan ve teselliden uzak.
Herhangi bir zaman dilimi dışında,yaşamın bir köşesine iliştirilmiş olarak
Bencil her duygum törpüledi
Mümkünmüdür artık susmak,dönüşü olmayan bir çığlıktan sonra
Dönmek mümkünmüdür,dönmek yolun sonundan aynı başa
Hercaim,Manolyam,serzenişim
Ayası tütün kokan,saçları bal mumum,gözleri şehlam
Avuntum,umudum,öteki yarım
Artık,bir nehir akıyor içimde
Oturup hatıraları ayıklıyor yürek,dingin bir su kenarında
Dilimde,çok sevdiğim pek hatırlayamadığım bir şarkı dolanıyor.
Yitik,yitikten ziyade eksik,gedik bir halde.
Mümkünmüdür artık susmak,dönüşü olmayan bir çığlıktan sonra...

Gökhan Tan

Ben Aynam ve Timsalim

Evveliyatı ile hoş geldiniz dünyama
Zaten muhteviyatında hep vardınız
Nasıl,her nesne bir yer teşkil ediyorsa boşlukta
Sizde,cürümünüz kadar yer kapladınız dünyamda
Ben,aynam ve timsalim yani benim aynadaki timsalim
Acep nasıl akis ediyordu sizlere,sırlı camların ardından
Mevsimlerin yenişemediği bir ekim günü doğmuşum
Hükmen mağlup bir gecenin sabahında çırılçıplak
Doğduğumda eşkalim belirsizmiş,bebede eşkal arama eli ayağı pembe olur bebelerin
Doğduğum yüzyılın son çeyreğine yetişebildim fakat
Bir binyılın doğuşunu gördüm,bir bin yılın batışını
Ey,benden bir yüzyıl sonra doğacak binyıldaşım
Sende bebede eşgal arama emi,eli ayağı pembe olur bebelerin
Kırpık kağıtlardan öğrendim origami yapma sanatını
Dolayısı ile küçük minyatür tanrılarım vardı benim
Aşkı ve şarabı seven,ölüm ile ihanetten korkan
Düpedüz korkaktılar yani hayata dair
Biri sırtına pelerin geçirdi,digeri sonradan aristokrat oldu
Küçük,minyatür tanrılarım beni terk etti
Kızgınmıyım hayır,burukmuyum evet
Tamda ritüele çevirmişken hayatı
Buğular,sisler ve düşler yumağından arta kalan kırıntılar silsilesi
Her biri kendi yarattığım masal kahramanları
Peşi sıra,muadili olmayan bilmem kaç sefer sayılı aşklar
Bi tabi,mukavemet kazanmış hatıralar
Hepsi,gayri ihtiyari uzayan bir tırnak gibiydi bedenimde
Resime değil,paşpartuya göreydi çerçeve
O her sabah uyandığım zaman,benim için başka bir gün olacak inan
Diyen insanların müzmin bir azasıydım aslında
Ta ki! O sabahlar beni rahatsız edene dek
Dürüstlük bir erdemmiydi,yoksa faziletmi?
Yahut olması gereken bir şeymi,olmamalı mı?
Bunların hepsi boş şeyler dostlarım,bu kadehimi sizin şerefimize içiyorum
Tabi şerefimiz varsa.
Yanlış anlamayın,bende yok onun için soruyorum
Şeref,namus bunlar safra yapar insanda
Ben aldırdım kurtuldum,darısı başınıza
Bazen bir orman içinde ağaç olarak görürüm kendimi
Orman,ormanın içinde ağaçlar,kökleri birbirine dolanmış omuz omuza uzanmışlar
Ormansa,ormanın içindeyim ağaçsa,ağaçlığım kendime
Dokunmayın dalıma yaprağımı düşürmeyin yeter.
Dördü askerde,onbeşi seyahatte,altısı ekmek peşinde yirmibeş vilayet gördüm
Aslına uygun restore edilmiş birkaç hüznün dışında,yoktur şikayetim yalnız yaşamaktan
Hiç kimseye ve hiçbir yere ait hissetmadim kendimi
Bulduğum şehirlerinde ne yolunu ne izini bilirim
Zaten,bulduğum şehirlerde benim ne huyumu ne suyumu bilir
Aylardan hangi ayı sevdiğimi,mevsimlerden hangisini
Ne vakit deniz kabarsa yüreğimin kabardığını ve yüreğimin ağızımda attığını bir ben bilirim
Şaraba ve tütüne olan müptelalığımı saymassak kötü bir alışkanlığım yok sayılır
Fakat hala netleşmedi zihnimde sevgiye ait objeler
O yüzden çok kadın girdi hayatıma çok azı beni tanıyabildi

Oysa ben onlar gibi değildim,nadiren girdiğimi hatırlarım bir kadının hayatına
Asla girdiğim gibi çıkmadım bir iz bıraktım ardımda mutlaka
Her ne kadar kadınlar kendilerine mal etselerde bu hissiyatı
Ben,aynı duyguları evrenin tüm mensuplarına karşı hissedebiliyordum.
Buruk,tortulu bir şarapla ıslanmış dudaktan çıkan iki heceli kelimelerden mahrum
Kendi arzu halinde yazılmış,cevapsız mektuplarla beraber
Evveliyatı ile hoşgeldiniz dünyama,zaten muhteviyatında hep vardınız.

Gökhan Tan

Biblo

El üstünde tutulan her biblo gibi,düşüp kırılacaksın yere
Onarıp,kırık dökük halinle vitrinime koyacağım seni
Süpürüp atmayacağım,hayır seni tanrıça yapmayacağım
Her baktığımda o kırık dökük halinle vitrinimde olacaksın

Gökhan Tan

Bir Avuç Kl

Ortalama dört yüz gram kl kalıyor insandan geriye
Beynin, yüreğin, kasların dahil
Sonrası mı?
Sonrası yok hepsi bir avuç kl işte
MenŐei, dili, mezhebide yok
Bir avuç kl, onu da yelmi alır bilinmez ya
Hani öylesine takıldı aklıma bir gün daha bitti diye sevinirken
Onca koŐturma, telaŐın peşinde
Bir avuç kl olmak için mi bunca acele...

Gökhan Tan

Bir Elinde Güneş Diğerinde Balçık Var

Kızıla çalan rengi ile Grubdaki yerini aldı
Güneş,giderek solan siması ve küle dönüşen rengi ile
Birden etrafı karanlık suratlı insanlar sardı
Az zamanları,eşkiyadan beter düşleri vardı
Ellerindeki cılız meşaleler yüzlerini aydınlatmaya yetmiyordu
Aydınlığı boğmak istiyorlardı karanlıkla
Nasıl boğulurdu ki aydınlık karanlıkta
Az zamanları,eşkiyadan beter düşleri vardı
Çoğu aydınlık nedir bilmiyordu,karanlığı da hiç görmemişti
Feri sönmüş,cılız meşalelerin peşine takıldılar
Çeyrek saat içinde bir o kadar daha olmuşlardı
Oysa güneşe yaklaştıkça,yani aydınlığa
Yüzleri kızaracak,göreceksin
Eller kollar balçık içinde,tüm bedenler kesilecek lal
İşte o an!
Bir avucunda güneş,diğerinde balçık var.

Gökhan Tan

Boş Sandallar

Boş sandallar ki rıhtımda sallanırlar
Rumeli' den, Anadolu kavağına el sallarlar
Bir balıkçı çilingirinde ağıları yamar
İşte böyle, Marmara yeni bir güne başlar...

Gökhan Tan

Çark

Zamanın dönmeye muhtaç bir çark olduğunu
Zamanla anlıyor insan,kendinde bu çark içinde bir dişli olduğunu
Tekdüze bir çark içinde,saat yönüne dönen bir dişli
İşte,tüm mevzu bu
Ya,çarktan dişliyi kaptırmamak
Ya da bu çarkına tükürdüğümün sisteminde,bir çark daha atlamak

Gökhan Tan

Çiçeği Evrensel Kılmak

Arı bal yapar, yüreğini döker.
Yüreği peyzajıdır aslında bir begonyanın
Tabiatı ile susar, öyle buyurur evren!
Arı bal yapar yüreğini döker, günebakan yemişini verir
Oğul nasihat dinler, beşik sallanır günboyu
Öyle buyurur hak.
Bir arı gibi yaşamak hayatı, kendi yaşadığın hayatı sorgulamadan
Hiç bilmediğin bir çiçeğe konup, hiç tanımadığın insanlar için bal vermek
Kendine ait bir coğrafyanın olmaması
Çiçeği evrensel kılmak.
Yani ölümü ve yaşamı düşünmeden, sadece yaşamış olmak için yaşamak.

Gökhan Tan

Dramı Canlandıran Hüzünbaz

Üç perdelik bir oyunun her sahnesini aynı yalnızlığa oynuyor
Dramı canlandıran hüzünbaz,son perdede inince yüzünden
Bir eliyle maskesini çıkarıp, diğeri ile eğilip seyircisini selamlıyor
Göz ucu تنها salonda,yöğmiye çıktımı kaygısı
Genliğinde,üçüncü sınıf otellerde yağlı şişman turistlere
Takma bıyık ve kadın çorabıyla yaptığı animatörlük yılları geliyor aklına
Ertesi gün, şehir tiyatrosunda La fon tenden hikayeler anlatacak çocuklara
Akabinde, iki göz oda muayenehanesinde
Ucuz tütün içip,ağzı leş markası konyak kokan, tacizci, alkolik bir dahiliyeci olacak.
Yıllar var ki aynada görmüşlüğü yok yüzünü, ağlamışlığıda
Her akşam, bir bekar lokantasında buruşturup atıyor yüzünü sabaha karşı
Ağlarsam dökülür diyor yüzüm,buruşturup atıyor bir kese kağıdı gibi yüzünü
Şimdi, şu an buruşturup atabilirmisin bugünü
Geçmiş de, hataları da yırtıp atabilirmisin bir kalem diyor kendi kendine.
Vicdanı, uğultulu bir meyhane köşesindeki sarhoş suratların ardında
Göz ucu, تنها sokaktaki Arnavut kaldırımları arşınlayan adımları sayıyor
Kim bilir kaç kere saydığı, sebebini bile bilmediği bir hesabın içinde
Bakışları, görüpte bakmak istemediği bir şeylerden kaçır gibi ürkek
Sabaha karşı, son perde de iniyor yüzünden,buğulanıyor gözleri; Dramı yaşıyor
hüzünbaz...

Gökhan Tan

Düşsel sevişler (aşkın e Hali)

Aşk diyaloglara, sevişmeyi monologlara terk ettin
Aşkın "e" hali, yalın hali yani, didaktik bir öğretici gibi dikte oldu ömrüne
Akarına bıraktın ilişkileri
Aşk doğaçlama, sevişmek spontane
Halbuki ne çok istiyordu o içindeki sindirilmiş, aydınlık, o öteki insan
Kendinden bile izole ettiğin, dinginleştirdiğin
Alelade bir düzenek gibi içinde adını bile hatırlayamadığın bir yerlere savurduğun düşler
Yarın sapkın birer fetiş olarak aklına düşecekler Madalyonun öteki yüzü gibi asılı
duracak boynunda
Sadece ortalama bir adam olmak uğruna

Gökhan Tan

Düşsel Trajediler

Belki de inandığı şey doğrudu, belki de baştan aşağı yanlıştı, kim bilir
Ama doğruluğundan ziyade bir alışkanlık, örfi bir adet gibi bakıyordu olaya
Nesiller boyu süre gelmiş bir masalı dinler gibi dinliyor
Öğretilen kahramanları kutsuyor, olayları sanki yaşamışçasına hafızasına kazıyordu
Sahiplenilmiş her dürtü diğerini ötekileştirir, olayı trajik yapanda bu zaten

Gökhan Tan

Eskici

Eskici geldi, eskiler alırım
Ben eskilere bayılırım
Göz göz, nakış nakış onları yamar
Sonra dalar ilk sahibini anarım...

Gökhan Tan

Garip

Çoğunuz bilmez garibi,
Garibi,ekmek peşinde koşan fukaralar zanneder.
Oysa bir ara edebiyattan yoksun kimselere denirdi garip
Hani,şiiirin kasket çıkarıp şapka giydiği yıllar...

Gökhan Tan

Godot 'yu Bekler Gibi Beklemek

Beklemek güzel, beklemek umuttur
Godot'yu bekler gibi beklemek, ansızın bile olsa gelmeyeceğini bile bile,
Gelipte küçülecekse, gelmeyipte büyüsün diye içimde
Çoğu kere kavuşamamaktır mutluluk
Varlığı ile ölecekse, yokluğu ile yaşasın diye...

Gökhan Tan

Gümüşsuyunda Bir Rus Meyhanesi

Sabaha karşı Gümüşsuyunda bir Rus meyhanesi
Çiğ balık ve bir kadeh rus vodkası parlatıyorum
İçeride bir çok müdavim var,çoğu sefaretten gelme zarif Rus insanlar
Bıçkın filintalar ve hemcinslerini arayan delikanlılar cabası
Az ileride,karşı kaldırımında sırtını taş duvara yaslamış bir Rus fahişesine ilişiyor
gözlerim.
Yanıbaşından bir hamal geçiyor,sırtında boş küfesiyle ıslık çalarak
Omuzundan akan siyah şaldaki ucuz parfüm kokusunu hissedebiliyor gibiyim
Taş plaktan yorgun bir balalayka sesi yükseliyor
Aynı yorgunlukta boğuk bir uğultu hakim olmakta salona
Kayık tabakta bir karides ısmarlıyor yanımdaki masa
Sabaha karşı,Gümüşsuyundaki Rus meyhanesinde alkol duvarları aşılmakta
Nazdarovya,nazdarovya,nazdarovya sesleri arasında.
Ciliz sesiyle aynı cıllılıkta bir kız Rusça şarkılar mırıldanıyor
Ciliz sesine inat,her defasında gür bir alkışla cevap veriyorum kendisine
Söylediği şarkılara herkes kendisinden birşeyler katmakta.
O ise şarkıları kendine söylemenin hafifliğinde.
Buruk mu,bilmem ama hüzünlü,söylediği şarkılar kadar hüzünlü
Alnı omzu kadar dik durmuyor masada
Üstünde vermek istemediği bir emaneti taşıyor gibi.
Küçük minyon suratında ağır bir makyaj var,kızıla çalan saçları salaş.
Bir Rus kızına göre hayli çelimsiz sayılır
Benzi,sandıkta solan işlemeler kadar solgun
Fakat gözleri,tüm Rus kadınlarında olduğu gibi görmeye değer
Sabaha karşı Gümüşsuyundaki Rus meyhanesinden ayrılırken
Bir kız var yanıbaşımda ağlamaklı...

Gökhan Tan

Hatıralar

Önce gölgen kayboldu,ardından ayak seslerin
Peşi sıra kokun,bir toz bulutu gibi dağıldı üstümde
Düşler,umutlar,tutkular derken...
Hatıralar,hatıralar eksik kalırmı hiç,onlarda terk ettiler birer birer
Şimdi biz artık neyiz biliyor musun?
Terk edilmiş bir dün,umutsuz bir yarınız
Varlığımız alaca bir şal gibi akıp gidecek omuzlarımızdan.
Vakti gelince giden sen miydin suçlu?
Onursuz bekleyen ben miydim kahraman?

Gökhan Tan

Hiçbirşey olmayı, yanlış şey olmaya tercih et, ele güne karşı

Avuç isen sıkı ol, tut sana uzanan dost eli
Yumruk ol, düşmana karşı.
Ağaç isen meyve ver, meyve isen olgun ol
Çürüksen, terk et seni taşıyan ağacı
Üzümün ezilmişliği, asilliği bir yakut gibi boynunda asılı kalsın
Kum isen tane ol, tane isen zerre
Ateş isen kor ol, kül olmayı bil vakti gelince
Sustun mu ölümüne sus, bağırdın mı avazın çıktığı kadar bağır
Gülmende, ağlamanda öyle olsun.
Doğru zamanda doğru yerde ol
Ve hiçbirşey olmayı, yanlış şey olmaya tercih et, ele güne karşı...

Gökhan Tan

Kaldırımlar

Kaldırımlar zorba, kaldırımlar gaddar
Keza, insan olanın vefası da bir o kadar
O yüzden, düşene yardım etmez kaldırımlar...

Gökhan Tan

Kendimi Kendime Ait Bir Yerde Hissediyorum Yanında

Gövden gitse, köklerin kalır içimde
Gölgen gitse hatıralar.

Derinlere, çok derinlere kök salmış bir ağacı sökmek gibidir, koparıp atmak seni şimdi
içimden
Olası ihtimal hüznüleri, derme çatma düşleri pansuman ediyor zaman

Külleri henüz soğumamış, fazla uzağa gitmiş olamaz aşk
Yanık benzin ve tentürdiyot kokuyor

Kendimi, kendime ait bir yerde hissediyorum yanında
Anlamanın, anlaşılmanın telaşından uzak

Zamanın kendi kırılğanlığında ilerliyor yaşam içimde seninle
Tuhaf bir armoni sarıyor etrafımı, akşamdan sabaha

Orada hüzzamda var nihaventte, bencillikte var şehvette
Ninniler, masallar, aynı gök kubbeye ait hikayeler

Kendimi, kendime ait bir yerde hissediyorum yanında
Oluruna çıkıyor tüm olmazlar

Hükmediyorum zamana, kapatıveriyorum gözlerimi duruyor zaman
Yaşanmışlık adına ne varsa; Telaşlar, endişeler, hüznüleri

Gökhan Tan

Kübikleşmek Yahut Küreselleşmek

Sınırları kadardır insan
Sınırları kadar özgür, bir o kadar sığdır aslında
Bir yer küre olsun; Sınırları bulut ve deniz
Her yer alabildiğine memleket olsun
Tanrı insanın kendi vicdanı olsun
Gobi çölündeki kum taneleri kime ait mesela
Yağmur ormanlarının sahibi kim, bilen varmı
Egenin mavisi, Akdenizin tuzu kimin
Ya Alplerin zirvesi, Himalayanın etekleri
Kalaharinin uçsuz bucaksızlığı, Kamboçya ormanında kök salmış bir sedir.
Kıraç topraklar, anaç Mezapotamya, bakir Nil, hırçın Niyagara
Bengal körfezinde mavi patiskayı yırtan dalgalar, dingin Labrador sahilleri
Alaskadaki buzullar, Nevadadaki konyanlar, alabildiğine okyanuslar kimin
Tibet ovaları, Kanarya adaları, Amozonun kıyıları, İbiza da batan gün.
MontBlank'in deltaları, Sina platoları, Everestin yamaçları
Peki ya Buhara, Semerkant, Taklamakandaki kumdan tepeler
Bir yer küre olsun; Sınırları bulut ve deniz
Her yer alabildiğine memleket olsun...

Gökhan Tan

Leonardo Da Vinci' nin Şiirsel Olarak Hayatı

Karanlık, kimsesiz bir oda'da sahipsiz ve tutsak hissediyordu kendini
Rönesans'ın ışığıyla aydınlattı karanlığını
Kimsesizliği, gayri meşruluğundan öteye gidemedi
Babası Sen Piero ve Ortadoğulu bir köle olan annesi Katerina' nın ilk eşleri Leonardo'yu sahiplenmedi
O da, zaten bir daha asıl adı olan Sen Piero' dan olma anlamına gelen Leonardo Di Ser Pietro Da Vinci ismini bir daha zikretmedi
Tutsaklığına gelince, o esareti içine hapsetti hürriyetin
482' de terk etti Nisan 1452' de doğduğu şehri, Floransa'dan aklında kalan tek şey, ustası Andrea Del Verrochio' nun atölyesiydi
Bir de Leonardo Di Credi; Parmaklarıyla resim yapıp, sürekli hayal kuran, lir çalan, kalan vaktini ibadetle geçiren ilginç bir katolikti
Resimlerine koyduğu tuhaf imgeler ve gizlemebeçler genç Leonardo'yu çok etkiledi.
Tabi, Pietro Perugini; Tunçtan heykelleri çizdiği resimler kadar kusursuz oluyor, mermere bir kağıt gibi şekil verebiliyordu
" Lo Pietro", yani ben Pietro yazıyordu eserlerinin altına iri harflerle
Ölüm, tunçtan bir heykel kadar diri olamazdı, bu ateş Leonardo için yeterli idi.
Uzun yıllar süren kara kalem çalışmalar ve boyamalar 472 de meyvesini verdi.
İlk eseri "Arno Vadisi" nin altına ilk kez Lo Leonardoyu iliştiirdi peşi sıra "İsa'nın vaftizi, Kayalıkların bakiresi ve Erminli Kadın" portresi
Bu eserleri başlayıp da vaktinde bitirdiği, daha doğrusu bitirdiği nadir eserler olarak günümüze kadar gelebilecekti
Ama, tarih onu söz verip yarım bıraktığı eserler ve sözlerle hatırlayacaktı.
"Aziz Jerom, Meryem ve İsa, Isabella d'Este, Müneccim kralların tapınması" bunlardan sadece bir kaç
"Maymun iştahlı, daldan dala sıçrayan, aynı anda mimar, müzisyen, anatomist, mucit, mühendis, heykeltıraş, ressam
Gördüğü her şeyden etkilenen ve kılı kırk yaran bir adam"
On yedi yıl hamiliğini yapan Milano dükü Sforza, Leonardo yanından ayrıldığında soranlara böyle dedi
Bir kalem doğruydu hepsi, ilgi alanları o kadar genişti ki, başladığı çoğu işi bitiremedi.
"Vitruvia Adamı" tablosu için Milano'da Maggiore hastanesi ve Romada ki Santa Spirito'da onlarca kadavrayı inceledi
On üçbin sayfalık çizimlerdeki detaylar öyle dikkat çekiciydi ki, ilk kez omurganın yapısını tarif etti.
483' den 93' e kadar Bronz bir heykelin kalıbı için kaldı Milano' da, on yılı aşkın sabah akşam süren çalışmalar derken
Barut ve sis kokan bir gece, o yıllar çoğu Avrupa şehrinde olduğu gibi Milano'yu da sardı
Fransız işgalinde, tarihin en büyük yekpare heykeline ait tonlarca bronz eritilip silah yapımında kullanıldı, dev kalıbı ise askerlere nişangah olarak bırakıldı
Paraya ve şöhrete her zaman tamah eden Da Vinci için bu korkunç bir olaydı, ömür boyu arkasına sığınacağı bir dayanağı yitirmiş, alelacele
Ağrılar içindeki sağ kolu ve göz yaşlarını dindirip 495 den 97' nin sonuna kadar "Son yemeği" resmetti
O kadar acele etti ki, resimdeki karışım 1500'lü yıllarda döküldü ve tüm edebi değerini yitirdi, bir müddet kendini müziğe ve matematiğe verdi
Hırsız, yalancı, inatçı ve pisboğaz olarak nitelediği henüz çocuk yaşlarındaki hizmetçisi Salaino'yu çıplak bir biçimde, ergen olarak resmedip otuz yılını beraber geçirdi
Yine çocuk yaşlarındaki bir model olan onaltısındaki Verocchio ile sado-mazo ilişki yaşayıp daha sonraları eşcinselliği tercih etti
"Biliniz ki, erkekler arasındaki aşk, çeşitli arkadaşlık duygularıyla erkekleri bir araya

getiren bir erdemdir. Bu durum onları daha erkeksi ve yürekli hale getirir ”
Bu sözleri Leonardo’ ya söyleten Cesare Borgia ve Niccola Machiavelli ile olan
dostluktan öte ilişkileriydi.

Binbeşyüzlü yıllara kadar süren bu kimlik arama ve çalkantılar yerini fiziksel temastan
hoşlanmayan Freud’ un sonradan yaptığı bir teşhisle Frijitliğe terk etti

Artık; Kırklı yaşlarının sonunda, ardında bir enkaz bırakan, sağ kolu felçli, olgun ve
ağırbaşlı bir orta yaşlı olarak görüyordu kendini

Sonraki yıllar, ruhunu ve bedenini arındırmak üzere kendini dine verdi, sözde artık
Leonardo daha dürüst ve ahlaki konulara duyarlı bir kişiydi

Ustası Pietro Perugini’nin dediği gibi “Ölüm, tunçtan bir heykel kadar diri olamazdı”
Onu sanata ve ölümsüzlüğe iten bu ateş tekrar göğsünde dirildi ve Leonardo
insanlığa “Mona Lisa”yı hediye etti.

Ölümünden çeyrek binyıl sonra bile üzerindeki efsunlar hala çözülemeyen, hakkındaki
tek bilinirlik zengin bir tüccarın kızı olan Mona Lisa

503 de başlayıp, muhtemelen dört yılı aşkın süren ama tam olarak ne zaman ve nerede
bittiği bilinmeyen bu eserini, daha sonraki hiçbir seyahatinde yanından eksik etmedi
Tek bir fırça ve parmak izine raslanamayan bu resimde, her açıdan simetrik olan bir
gülüş, gözle seçilemeyen bir eşarp ve gizem var Mona Lisa’ nın üstünde

Aynı zamanda vatansız bir milliyetçi ve kraldan çok kralcı idi, gittiği her toprağı
sahiplendi

Venedik’te Osmanlılar’a karşı kullanılmak üzere çeşitli projeler ve silahlar geliştirdi

Daha sonra Papa 6. Alexander’ın oğlu Cesare Borgia’ nın cömert teklifini
reddedemedi ve tüm coğrafyayı değiştirmeyi göze alan haritalar çizdi

Tabi, dönemin zengin Osmanlısı da Leonardo’ nun dikkatini cezp etti. Cesare’ den
ayrıldığında II. Bayezid’e altın boynuz halıç üzerine köprü ve yel değirmenlerinden
oluşan projelerini ilettiler

İkiyüz kırk metre uzunluğunda, sekiz metre genişliğinde ve denizin yirmi dört metre
üzerindeki bu köprü ve projeleri Bayezid ve vezirleri için bir kahkahadan öteye
gidemedi

Floransa’ya döndüğünde Pisa ve Floransa arasında savaş vardı. Floransa’dan Pisa’ya
doğru akan Arno Irmağı’nın yatağını değiştirerek şehri susuz bırakmayı istedi, fakat
planları aynı suya düşüp eridi.

513’ te gittiği Roma’ da artık ihtiyar bir bilge olarak karşılanırsa da, rakipleri Rafael ve
Mikelanj kadar saygı ve itibar görmedi, zaten aksi de beklenemezdi

Son derece haris, kindar ve hırslı biriydi.

İnsanlığın o güne kadar gördüğü, görebileceği en güzel heykellerden olan “Davut” adlı
eserini sunmuştu o yıllar Mikelanj

Tüm Avrupa’ da ve İtalya’ da heyecan yaratan bu eser, halkın ve Mikelanj’ in tüm
itirazlarına rağmen Floransa’daki Palazzo Vecchio önüne yerleştirildi

Leonardo seçici kurulun en yetkin üyesiydi ve Anghiarai savaşı adlı duvar resmine
Mikelanj’ in yaptığı Cassina savaşıyla cevap vermesinden kalan bir husumeti var idi

Sonraki yıllar bu ve daha bir çok eylemi Sion tarikatının neferliğinde yaptığı bilinir
Floransa yakınlarında Firenze de ki ufak bir manastırda başlayan bu macera sonraları
Leonardo’ nun hayatını değiştirir

Son derece ahlaklı ve edepli geçen çiraklık yıllarından sonraki para kazanma hırsları,
krallardan elde ettiği küçük bir serveti ve amcasından kalan mirası

Hepsi, kökleri Hz. İsa’ nın sözde Magnatalı Meryem’e dayanan soyunun devamı ve
korunması için harcanmıştı ve yıllar sonra Sion tarikatının başkanlığı ile taçlandırılmıştı

Böyle bir halef tabiki selefsiz kalamazdı, 506’ da tanıştığı genç arkadaşı on beş
yaşındaki Kont Francesco Melzi ile bir daha hiç ayrılmadı, bilgeliğini ve kalan tüm
zamanını paylaştı

Yaptığı eserlerin Rafael ve Mikelanj’ in gölgesinde kalması, onlarla Roma da aynı

havayı soluması Leonardo için katlanılmazdı

Bir gece ansızın kapıyı çalan ulağın elindeki kısa not, bir süre bakıştıktan sonra Leonardo ve genç dostu Kont Melziyi sarmaş dolaş etti

Fransa kralı Birinci Francis' den geliyordu not ve acilen Fransa' ya çağırılıyordu. Medici' nin ani ölümünden sonra; Artık kraliyetin yeni sanat danışmanı, baş mühendis ve ressamıydı

Genç kral Leonardo'dan ve fikirlerinden çok etkilenmişti;

Geçen yıl onuruna yapılan bir barış davetinde, Floransa' nın timsali olan mekanik bir aslan, elinde Fransa' nın sembolü olan bir zambağı kalbinden çıkarıp Kral' a sunuyordu Leonardo bu tip mekanikleri havada ve denizde de kullanabileceğini fısıldamış kulağına; Fransa' güç ve Krala Kudret vaat ettiğini söylemişti

Aradan geçen bir yıl ise Leonardo için sıkıntılı ve zor geçmiş, diz kapakları artık yaşlı bedenini zor taşır hale gelmişti. Felçli sağ kolu ve yorgun solak eli ile.

Dostu Kont Melzi' nin desteği sayesinde bir şeyler çiziyor, sürekli not alıyor ve ara sıra tek başına Floransa'ya gidiyordu

Bencilliği ölümünden Dört yüz seksen altı yıl sonra bir kez daha kanıtlanacaktı; Frenze yakınlarındaki bir manastırın gizli odalarında hayali bile kurulamayacak olan o yıllar mekaniklerin planları vardı

Denizaltılar, dişli kullanılarak yapılan ilk hesap makinesi, paraşüt, tank ve tüfeklere ait çizimler sonsuza kadar olmasa bile o dönem için karanlığa gömülmüştü.

Yapımları o yıllar tekrar edilemeyen bu mekaniklerin ilerde ateş saçan birer ejderhaya dönüşeceğinin bilincindeki Sionlar belki de bu sır perdesini indirmişti

Çünkü Leonardo "Codex Leicester" adını verdiği gizli bir defter tutup, tüm vasiyetiyle birlikte dostu Kont Melziye vermişti küçük bir servet değerindeki bu defter şimdi Bill Gates' in kütüphanesinde

Amboise' de Sarayın yanında kendisine tahsis edilen şatodan çıkmıyordu artık Leonardo, Kralın onuruna verdiği yemekler ve kısa yürüyüşlerin dışında

Ölüm, tanrıdan kutsal bir mirastır hepimize, Leonardo bunu son derece olgun ve ağırbaşlı karşıladı

Ortalama İki milyar yüz oniki bin kum tanesinden oluşan dev bir fanus düşün, imbik dönüyor ve zaman akıyor ve İki Mayıs 519 sabahı Saint Florentin kilisesinin çanları Leonardo için çalıyor.

Gökhan Tan

Mevsim Sonu Aşkları

Her bahar, sekteye uğramadan
Mevsim sonu aşkları yaşanır bu şehirde.
Çoğu silinmeye yüz tutan aseton kokan ilişkiler
Örselenmiş, yontulmuş sevişlerle bereber
Her ihtimale karşı, naftalin kokan düşlerde vardır
Ekseriyetle sonbaharda, çığlık çığlığa terk ederler bu şehri
Omuzundan yükleri düşmüş aşkın piyadeleri

Gökhan Tan

Mezesi Bulut Olanın İkisi Deniz Olur

Yüzlerce yıllık feodalliğın her dönemin modernizmiyle akışması; Paylaşmak ve üzümün kanı

“İyi insanlar, gün aşırı ruhlarını ancak böyle arındırır”

“Sofrandan ekmekle şarabı eksik etme” derdi büyük babam

Gel gelelim, asıl en büyük içki;

Mezesi bulut olanındır

Mezesi bulut olanın, içkisi deniz olur

Gökhan Tan

Neden Islaktı Deniz, Neden Islak ve Mavi?

Alnımda denizden kalma bir yara, avuğlarımda Őimal yıldızı,yön vermiyor artık pusulam.
Ardımda bıraktığım tek Şey, tek yön.
Zaten, ardımda bıraktıklarıma bakacak olursam ufkuğ açık sayılır.
Şehir, med-cezire yakalanmış bir dalga gibi yükselip alçalıyor önümdede.
Işıklar, yakamoz gibi parlamakta sığlarda
Sokak lambaları, imdat veren bir deniz feneri gibi döndürüyor başımı
Cılız rüzgarlar, kükürt getirip iyot sökerken denizden
Neden ıslaktır deniz, bilir misin? neden ıslak ve mavi?
Mavi gözlerin elemi bir busedir denize ıslak ve mavi...

Gökhan Tan

Nü Şiir

Sevişmek biat etmektir, tensel bir manifestosudur aslında
Tanrının, kendi metabolizmasından bize zerk ettiği yegane gendir belki de
Düşsel mastürbasyonların bittiği yerlerde yeşerir çoğu kez
Yalın, arı ve çıplak ve nü ve insanın en doğal haliyle, tenini keşfettiği an
Başlar, insanın kendi arzına seyahat edeceği zaman..

Gökhan Tan

O Kadar Masum ve Beyazdı ki Kar, Tüm Günahları Örtbilirdi

Yerdeki kirli beyaz posta uzanmış
Yanmış kütük, konyak ve ten kokuyordu
O kadar masum ve beyazdı ki kar, tüm günahları örtbilirdi
Şehrin gün yüzü gören kısmı
Uzak, ulaşılmaz bir meşruiyetteydi bize
Sevişlerimiz;
Aşkın arka sokaklarıydı çünkü...

Gökhan Tan

Posedion

Cenova yelkenin tepesindeki silyon fenerin flaşörleri patladı peşi sıra
Soluğu güvertede alıp dikkat kesildik, ne ufukta ne menzilde bir gemi vardı
Kaptan bugüne kadar görmediğim kadar keyifli, bir şeyler mırıldanıyordu sakallarını ve
omuzlarını sıvazlayarak yanındakilere
Eliyle iki üç mil ötedeki deniz fenerini gösterip, şapkasıyla selamladı
Filikayı bile söküp alan, günler süren fırtınanın ardından
Deniz çarşaf gibi duru, hava kristal kadar berraktı
Böylesi bir havada, barakadan bozma bir fener, insanın aklına gelecek belki de en son
şeydir
Derken bir kuka iliştirip, pruvaya doğru ağız sıkıca bağlanmış bir ceset torbası bıraktılar
denize
Bir ceset kadar ağır görünmüyordu, en azından batmamıştı denize
Gözün görebildiği mesafeye kadar takip ettiler torbayı
Birkaç mil sonra, yakın dürbününü istedi kaptan
Neşesi, yerini giderek tedirgin bir endişeye bıraktı
Meşin kılıfından, yakamoz gibi parıldaayan prinç, tek gözlü uzak dürbününü çıkarttı
"Tam yol tornistan"
Rüzgarı kuzey yönünden yiyorduk ve bumbalar bu keskin manevraya cevap
veremeyebilecek kadar yelken barındırıyordu üstünde
Çok geçmeden öndeki cenova yelkeni kapattırıp bermuda yelkeni açtırdı kaptan
"Ağır yol tornistan"
Mürettebat rahat bir nefes almış, olanı biteni anlamaya çalışıyorduk
Hangi neden, bu büyüklükte bir gemiyi o kadar seri bir manevraya itmişti
Pek böyle ani kararlar vermezdi kaptan, planlı ve sabırlıydı, zaten öyle de olmalıydı
Hele ki, söz konusu "Posedion" olunca ihtiyatı elden hiç bırakmazdı
İşte, kuşkuyla iten buydu beni ve tüm mürettebatı
Açık denizler hata yapılacak en son yerlerdir
O yıllar için efsaneydi Posedion, henüz kendisini görmeden adını duyan yüzlerce denizci
vardı
İki yıl evvel ansızın patlak veren büyük bir fırtınanın ardından kasabaya dönmemişti tek
bir gemi bile
Civardaki kasabalar içinde aynı şey söz konusuymuştu
Zaten bu büyüklükteki fırtınalarda aksi beklenmezdi ama umut işte
Ekseriyetle günler sonra, akıntının bıraktığı yerden, altına sakin sular serilince çıkar
gelirdi, yorgun gövdesiyle bata çıka gemiler
O sabah sislerin ardından fırtınayı yaran gövdesi ve tüm heybetiyle belirdi Posedion
köpüklerin arasından
Dalgaları altında ezen dev burnuyla selam verdi kasabaya
O gece sabaha kadar uyuyamamıştım, dalgalara kafa tutan o ejder giriyordu düşlerime
ve uzaktan derin bir ses işitiyordum
Yanlış duymama imkan yoktu Posedion beni çağırıyordu!
Öylesi bir fırtınada, gidip geri dönmeyen babamın ruhunu alıp getirmişti bana denizden
ve dönemeyen bütün denizcilerin ruhlarını
Sabahın ilk ışıklarında, Posedionun heybetli gövdesini ovuşturup, konuşurken görmüş
beni kaptan
Ruhu olan ve karın tokluğuna çalışacak bir miçoya nasıl hayır diyebilirdi
İşte, Posedionla iki yıl önce böyle tanıştım ve hiçbir kötü bergüzar yaşamadım.
Ani manevrayla etrafa savrulan fiçileri ve eşyaları toplarken, geminin bodası nihayet dik
bir vaziyet almış
Hafif yol, geldiğimiz yön güneye dönmüştük yine
Omurgadaki gıcirtılar susmuş yerini mürettebatın fısıltılarına bırakmıştı
Ansızın kesilen gıcirtının peşinden yükselen fısıltılar, kaptanı sinirlendirmiş olsa gerek ki

homurdanarak ayrıldı güverteden
Dümencinin çıkardığı kerteriz, gözleri birbirine kenetledi, kerteriz demek, yeni yön demekti
Dümenci, kerteyi bir buçuk derece güneye kırdı
Artık en azından ne yaptığımızı bilmesek de, nereye gittiğimizi anlamıştık
Yeni rotamız bir fener! Hem ne dersin gündüzün altında, çarşaf gibi bir denizde, barakadan bozma bir fener
Kuşkular yerini meraka bırakmış, usulca akıyordu altımızda deniz
Artık fenere kayalıkları saymazsak, ahşap bir kapı gıcirtısı kadar yakındık
Hatta kaptan birkaç kulaç kadar yaklaşmıştı yüzerek gittiği fenere
Deniz giderek dönüyor, hava kurşını bir renk alıyordu yavaş yavaş
Hava patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydi
Bilemedin onbeş dakika müsaade veriyordu bize, kükreyerek uzaklaşın diyordu kayalıklardan
Belli ki fenerin tepesine almıştı soluğu kaptan, nefes nefese bir şeyler istiyordu gemiden
Denizde doğmuş, son nefesini de orda vermiş.
Fırtınanın göbeğinde kimsenin yaklaşmadığı fener, tam üç gün direnebilmiş ihtiyar beden
Gelip geçen gemilerin attığı azık, tütün ve şarap kuzey rüzgarlarının peşine takılmış
Şeytan kayalıkları takmış denizciler fenerin adını
Ansızın ve gafil avlıyor, ekseri gecenin kör vaktine denk gelen saatlerde, doğuya barut ve şarap taşıyan İspanyol tüccarları
Ta ki! Hava kararınca ortaya çıkan bir peri, alev alev yakıyor şeytan kayalıklarını, gün ağarana dek
Mukadderat ne dersin, dinamo lu kükürt feneri tam kırkbeş yıl sonra sönmüştü
Kaptan kucağında ihtiyarın soğuk bedenine, yılların aydınlığı vurmuş yüzüne, gülümsiyerek bakıyordu
"Az kalsın bir denizci gibi defnedilemeyecekti, işte bu ölümden daha çok üzerdi beni"
Torbayı yüzünü açıkta bırakacak şekilde geçirdik bedenine, kurşun ağırlıklar ve şahsi eşyalarını da ilişitirdik
Mürettebatın yüzündeki iyi bir şey yapmış olmanın verdiği ifade ve rüzgar bir anda Posedionu sardı
Kim bilir seyir defterine neler yazdı, şafağa kadar sönmedi kaptanın gaz lambası

Gökhan Tan

Puzzle

Kuşkusuz,bir puzzle dır hayat.
Bölük pörçük,dağılmış bir şekilde toplanmayı bekler
İrili ufaklı bir çok yüz vardır,yerli yerine konacak
Avuntular,kırıntılar,gözyaşları arasında dağılmış hikayeleri bir bütün haline getiriyor
zaman
Yekpare bir fotoğraftan ziyade,hep son parçası eksik kalan,nefes alan
Kuşkularla dolu bir yap-boz şeklinde cereyan ediyor yaşam

Gökhan Tan

Ruhun Cinas Halleri

Derken melankoli, ezeli dostu hüznün
Kendimi mutlu iken mutsuz hissetme halim işte, sevdiğim şeyleri kaybetme dürtüm
Nereden, kimden kaldı bilmem, sevdiğim her şey yanımda ve henüz hiçbir şeyi
kaybetmemiş iken
Ansızın çekip gidecekmiş veyahut bir rüyanın sabahına uyanacakmışım gibi hisler
Bekliden bir türlü yüzleşemediğim ve henüz tanışamadığım fobik korkularım vardı
Veyahut küçük masum paranoyalardı ya da herneyse
Varlığından ziyade yokluğunun da zarar verebileceği türden
Nefes alan ve bir tene bürünmüş ruhun türlü cinas hallerinden biri işte...

Gökhan Tan

Salvador Dali' nin şiirsel hayatı

904 Mayıs'ın 11'i, bahar tüm tazeliği ve diriliği ile hissediliyor kendini Katolonya' da Sert bir kış geçirmişti Figueres halkı ve birçok matem.Çiçek ve menenjit kol geziyordu o yıllar İspanya ve tüm Avrupa da

Jacinto Dali ailesi henüz altı yaşındaki oğulları Salvador' u defnettikten sonra ilk kez bir Pazar ellerinde beyaz karanfillerle gelmemiştiler kiliseye

Tanrı dualarını karşılıksız bırakmamıştı onun ve ailesinin, cennetine aldığı Dali yi iki sene sonra geri vermişti onlara

Onu ayrı bir beden olarak görmeyi oldum olası kabul etmemişlerdi

O ölen çocukları Salvador Felipe Jacinto Dali den başkası değildi, aksi düşünülemezdi

Kardeşi Anna Maria ve menenjitten ölen kardeşinin adı ve sevgisinin iz düşümüyle büyüdü Dali ve hiçbir zaman kendisi olamadı ailesinin gözünde

"Doğar doğmaz tapınılan bir ölünün ayak izlerinden yürümeye başladım. Beni severken hala onu seviyorlardı aslında. Belki de benden çok onu. Babamın sevgisinin bu sınırları yaşamımın ilk günlerinde itibaren çok büyük bir yara oldu benim için"

Teatral, histerik, narsist, fevri, tutarsız ve kural tanımazlığı o günlerden yadigar kaldı, gün ve gün şekillendi, asi ama asla hırçın değildi

Henüz onyediy yaşındaydı annesini kaybettiğinde, bir müddet anlam veremedi babasının ölen eşinin kardeşi ile evlenmesine

Henüz çocuk yaşındaki ilk tablosu Hasta adamda tüm ruh karışıklığını resmetti

İlk hocası Juan Núñez klasik bir kara kalemciydi, Dali onun yanında resmin salt halini,bileğini, dahası kendisini keşfetti

Ait olduğu kasaba, örf ve adetler onu pek cezp etmemişti, ilk seyahati olan Katalan da emperyalizm ve realizmi inceledi

Peşi sıra tüm dünyayı saran anarşist milliyetçiliği ve türlü ikilemlerini

Artık Dali yirmili yaşlarının başında uzun saçları ve elinden düşmeyen piposu ile absürd düşleri ve zihinsel karmaşasının iz düşümündeydi

Giderek dağılan sis bulutu, 925'de Barselona'daki ilk kişisel sergi, fakat Dali pekte kendini ifade ettiğini düşünmedi

Aradığı lezzeti akademide bulamadı Dali anarşist ruhu onu akademiden hapisaneyeye itti Halkın arasında olmak daima Dali ye sıcak ve paylaşımcı gelmişti

2

Fakat oradaki insanlar hiç de halk değildi, zorluklar ve şartlar Dali yi bir yıl içerisinde bireyselliğe indirgedi

Ne yazık ki teorikteki halkçılığı, pratikliğin içinde erimişti

Zaten oldu olası Dali'nin neden ve sonuç ilişkileri son derece sığ ve değişikendi, bu kısa zaman zarfı içerisinde sonuç ve neden ilişkilerini değerlendirdi

İmbiği son derece karmaşık, türlü fikirlerle yoğrulmuş kilden bir testi gibiydi, henüz tam kurumamış ve şekillenmemişti

Aslına bu simetrisizlik Dali yi tüm hayatı boyunca bir kült olmaya itse de o sadece kültürel bir provokatör olmayı tercih etti. Oldu da

926'da Dali 22 yaşında artık özgürlüğün tadını bir kavramdan ötede bilen, hür bir insandı.Yeşil onun için daha yeşil, sarı daha sarıydı

Düş ile gerçek arasındaki mesafesi giderek kapanmış, ayrıntılara olan takıntısı ortadan kalkmıştı.

Dali daha tematik eserlere yoğunlaştı. Nüanslar ve saplantılar artık onun için angaryadan oluşan bir teferruattı

Bazı portrelerin hayat gerçekliğine uygun gelmemesinin sebebi, bazı insanların resimlerini bir şeylere benzetmeye çabalamamalarıdır

"Kan baldan tatlıdır" İlk sür-realist eseri

Tüm ressamlar arasında henüz yaşarken hak ettiği itibarı alan belki de tek ressam olan Picasso'dan metihler aldı, ona göre Dali bir alangard' tı

Bürüksel seyahatinde aldığı bu haber Dali'nin namını Paris'e kendisinden önce

taşıdı,peşi sıra Dali' yi

Sıcak bir temmuz sabahıydı, usta Picasso'nun verdiği randevu saatine henüz hayli olmasına rağmen Dali ayağının tozuyla gelmişti stüdyoya, Etrafı kolaçan ediyor, Picasso'nun resim dışında yaptığı objeleri inceliyordu büyük bir gıpta ve hayranlıkla, zaman geçmek bilmiyordu adeta Koridorun sonundaki odasında ise Picasso herkesten uzak, sessiz ve gün ışığında meşhur tablosu Dans'ı işliyordu tuvaline Kendisinden ayrılmayı reddeden karısı Olga'yı şikayet ediyordu aşığı Theresa'ya, biten tüm aşklarında olduğu gibi ölümsüzleştiriyordu resimle Nihayet gün batımına doğru taş duvarlardan kapısının sesi yankılandı ve ağır adımlarla yaklaştı Picasso geç kaldığı randevusuna Gözlerini kaçırarak Dali'ye baktı ve etraftan onay aldı bu çocukmu der gibisine, sonra başını eğip selam verdi, ayak üstü bir şeyler diyip gitti Picasso'nun misafirperverliğinden pek değil ama eserlerinden çok etkilendi, bugüne kadar görmediği, sanki bu dünyaya ait değillerdi İlk kez çıplak gözle bir sür-realist tabloyu incelemiş, Picasso'nun piringten heykelciklere nasıl bir kağıt gibi şekil verdiği şahit olmuştu Sonraki bazı eserlerinde Picasso'dan alıntılar yapmış, değil gizlemeyi, alenen söylemekten hiç hayıflanmamıştı Evet 926 Dali için bir milattı, hemde öncesini hatırlamak bile istemediği bir milat. Fransa'ya yerleşen Dali, sür-realist grupların akımına kapıldı. Kafasındaki kübizme bir derinlik katıp sür-realist tablolar yaptı Kübizmin öncülüğündeki bu perspektif farkı ve tablolarındaki derinlemesine izler Dali'nin yıldızını parlattı ve New York'un kapısını açtı Şiire ve edebiyata düşkün Dali ilk senaryosu Bir Endülüs Köpeği'ni dostu Bunuel'le beyaz perdeye aktarıp prömiyerini yaptı Yarattığı tarzı ve erken gelmeye başlayan başarıları Dali'yi henüz otuz ikisinde Time'a kapak yaptı Ve Helena, Helena Diakonova, şair dostu Paul Edward'ın rus eşi Katalanda hotel Miramarın terasında yüzünü dahi görmediği bir kadının gün batımındaki bronz teninin silueti 929 yılının haziran ayının onbeşi Dali; Tutsak, sancılı,kangren dolu bir tutkuya yenildi. Artık onun için bir çok şey eskisi gibi olmayacaktı Oysa Dali için kadınlar sadece erotik fantezilerden ibaretti, Ertesi gün saat onbir için randevu verdi lakabı Gala olan Helenaya, sadakat ve tutkudan yoksun Gala tereddütle de olsa teklifi kabul etti Dali, o gün ilk kez bastırıldığı tüm duyguları ve ifadelerini dışa itti, Galaya Afrika daki ritüelleri andıran bir serenat hazırladı Aynanın karşısına geçip saçlarını kesti, soyundu elbisesinin göğsünü ve göbeğini açıkta bırakan bölümleri biçti Boynuna inci bir kolye, kulağına sardalye taktı Keçi gübresi ve kanıyla yüzünü silip sağ kolunun bir kısmını traş etti Dali, o gece sabaha kadar sınırlarını ihlal etti, delilik ve dahilik arasında gelip gitti Sabaha karşı bu anlamsız ritüele bir son verip, Galaya evlenme, sadakat ve tanrıçalık teklif etti Sadakat! ...Bu Gala için yeterliydi

3

Ertesi yıl Daliyle İspanya Port Ligota yerleşti, ilerleyen yıllarda Dali vaatlerini üstüne ekleyerek gerçekleştirdi Sadakat ve tanrıçalığa, refakat ve ilham periliğini de ekledi İlerleyen yıllarda zihinsel met-cezirler giderek yerini derin uçurumlara bıraktı Dali'de

Doğum lekelerini bedenine giren böcekler sanıp parçalarcasına kesmesi, olmayan nesnelere gören halüsinasyon krizleri
Galayı ürkütmemiş bilakis aralarında tuhaf bir senkron geliştirmişti
Öyle ki! Gala Dalı'yi dahillik mertebesine yerleştirmiş Dalı de olan biteni rutin bir süreç olarak kabul etmişti kendi girdabında
Sınırlarını ortadan kaldırmış, yaşamın köklerinden kurtulmuş bir entelektüel olarak görüyordu kendini
Dalgıç kıyafeti içinde elinde köpeklerle gezerken soranlara; Ruhum böyle istedi, bende ruhumun isteğini yerine getirerek onu mükafatlandırdım diyecekti
İlerleyen yıllarda "Delilerle benim aramdaki fark, onların deli, benimse deli olmamamdır." Diyecek ve deliliği dahiliye giden bir yol olarak gösterecekti
"Parayı sevmek, benim sevdiğim gibi, mistisizm gibi bir şeydir; Para zaferdir"
Bu sözler bir dönemin idealist Dalisine aitti, yerel bir gazetenin sür-realizm nedir sorusuna; Sür-realizm benim diye cevap verecekti
Dalı artık gruplar tarafından dışlanmış Fransızca da alaylı bir biçimde para göz anlamına gelen "Avida Dollars" olarak ilan edilmişti
Kuzey Amerikalı zenginlerin keyfine göre yapılan eserlerden küçük bir servet edinen Dalı durumdan hiçte rahatsız değildi
Kendisiyle röportaj yapıp, resimlerini çeken Ara Gürel'e elindeki bastonu gösterdi ve onlarla yani diğerleriyle aramızdaki farkı mı merak ediyorsun dedi
Bu bastonu katrana batırıp satarım ve bana dahi derler,ama bunu bir başkası yapar ise deli. İşte aramızdaki yegane fark bu
Sanat hayatının kırkıncı yılında İstanbul Beyoğlu'nda "Aradan kırk yıl geçti" adlı sergisinde yayınladı Ara Gürel incilerini
Çizim yapmak sanatın dürüst tarafıdır, aldatmacaya fırsat vermez. Ya iyidir ya da kötü ama post-modern çalışmalar öyle değildir
Anlaşılamayan sanatçıyı oynadı yıllarca Dalı aykırılığın verdiği ayrıcalıkla, ona göre bir şey ya kolaydı ya da imkansız
Derken savaşı yıllar, önce İspanya da patlak veren iç savaş, peşi sıra dünyayı saran cihan harbi
"Her zaman anarşist ve aynı zamanda da monarşisttim. Her zaman burjuvaziye karşıydım ve hala da öyleyim. Gerçek kültürel devrim monarşist prensiplerin restoresiyle mümkündür"
Ama savaş öyle değildir ve Dalıye göre savaşlar ölenler kadar kimseye telafisi olmayan zararlar vermiyordu
Eşi Galayla beraber önce İtalya peşi sıra Amerika da geçirdi savaşı yılları halkından uzak.Virginia, Pebble Beach ve California
Mimarlığa ve tasarımcılığa merak saldığı yıllar savaş sonrası döndüğü Port ligat da inşa edeceği barakadan bozma evin planlarıyla meşguldü
Her nesnenin bir ağırlığı ve bir yer çekimi vardır, tabi Salvadore Dalı iseniz iş başka;
Zaman,yer ve kavram ortadan kalkıverir
Başta son derece sade, beyaz kireç boyalı bir Akdeniz evi olarak başlayan proje gün ve gün büyümüş zamanla enteresan bir şatoya dönüşmüştü
Stüdyosunu da buraya taşıyan Dalı kendini labirentlerle eşi Galadan izole eden bir paravanla ve asistanıyla kendini gravür ve plastik sanatlara verdi
"Burası kendimi ıslah ettiğim yer, burası bir balta kadar etkileyici olmaları için düşüncelerime sınırlar koyduğum yer."
The Madonna of Port ligat "Port ligat'ın Madonna'sı" adlı eseriyle klasik tarza dönüş yapar ve papadan övgüler alır Dalı
Ona göre toplum, henüz onun dehşet dolu fikirlerine hazır değildi. Resmin içindeki derinlikler henüz kendini bile tatmin etmemişti
Daha derine, daha derine inmeliydi, ruhun bile derinliklerine, bilinç altının düş

girmeyen henüz çocukken şekillenip sabitlenen kıvrımlarına ulaşmalıydı
"Görsel alanda benim tüm arzum, somut irrasyonelliğimin görüntülerini doğruluğumun en yayılımcı öfkesiyle maddeleştirmektir"
Peşi sıra gelen baş yapıtlar; Yumuşak Otoportre, Atomik Leda, Amerikanın Keşfi, Narkissos'un Değişimi, Son Yemek, Cristo de San Juan,
Savaş sonrası tüm Avrupa ve dünya da Dalıyı bir fenomen ilan etti. Sür -realizm yıkıcıydı, bu defada öngörülerini yıkmıştı
"Paranoyak eleştirel faaliyet irrasyonelliğin subjektif ve objektif önemini sistematik birliğin sınırsız ve bilinmeyen olasılıklarını çok özel zihinsel faaliyet ile organize eder ve yönlendirir"
Ancak, paranoyak halüsilasyonlarını çizdiği resimler Dalıyı dönemin yüzlerce ressamı arasından bir yüzyıl sonraya taşıyabildi.
Sigmund Freud'a göre; Dali bunun bilincinde ve ölmekten bu anlamda korkan biriydi, bununla beraber; Fanatik, içtenlikten uzak ve bencildi
Kendine sürekli yeni ufuklar buluyordu Dali, kırklı yılların sonunda evrensel bir şöhrete ancak sinema yoluyla ulaşabileceğini anladı
Büyülü perdeye yelken açtı, Walt Disney ve Alfred Hitchcock ile beraber çalıştı, Hitchcock' un gölgesinde kaldı
Taklit edenler ancak taklit ettikleri kadar olurlar, Galayla aralarındaki en büyük farktı Dalıye göre " Hiçbir şey taklit etmek istemeyenler, hiçbir şey üretmezler ve varolamazlar" dı
Galayla arasındaki git gide büyüyen farklılıklar ve eski masalsı tadı kalmayan aşkı, işin tuhafı bunları hisseden sadece eşi Gala'ydı
ihmal, tekdüze, yıpranmış bir aşk nasılsa öyleydi işte aşkları, alışkanlıklar insanın en büyük bağımlılıkları
969 da Dadi bu büyük aşkı azat etti, yüreği kor alev halinde. Ta ki; 982' de Gala ölene dek
O gün, aslında içindeki yaşamı sürdürebilen kor alev de sönmüş. Korkunç bir karanlığa bırakmıştı yerini
Son eseri Kırlangıcın Kuyruğu hariç bir daha resim yapmadı Dali, Padul şatosuna yerleşti
Eşi Gala ölmeden önce güven ve sadakat dolu yılların anısına hediye etmişti ona, hala kokusu ve ruhu dolaşıyordu şatoda
84 de' sebebi belirsiz bir yangınla eşinin yanına gitmeyi düşündüğü söylenir yanan şatoyla
Ağır yaralı ve geçirdiği zatüreden kalma tutmayan elleri, asi ruhuna dar gelen yatalak bedeni
Hırstan, kaygıdan ve teselliden uzak sönmüş bir volkan gibi bekledi ölümü 89' a dek
Gelmeyen ölümün kendi gitti ayağına, zayıf bedeni Yirmi üç şubata kadar dayanabildi örüm orucuna
İspanya ve halkına bağlılığı serveti Figueras daki müzesine hakim dev bir kubbenin altına defnedildi
Birçok resmine yerleştirdiği, savaşta dökülen İspanyol kanını simgeleyen kırmızı mendili de yanı başına
Tüm eserlerinde hayatından kesitler ve pencereler açtı Dali, bir nevi yaşarken kendi otobiyografisini yaptı
"İnsan, insan olduğu için insandır, meziyet tablolarımda onları kendilerine benzetebilmem değil insanın tablosuna yansıyan görüntüsüne benzemesi çaba olmalıdır"
Hem akıllı hem deli, ne akıllı ne de deli, az biraz deli az biraz dahi! Tabiki; Salvadore Dali...

Gökhan Tan

Sirkeci Garında

Katarlar durdu, pistonlar sustu sirkeci garında
Hava soğuk, peron dolu, gün batmak üzere
Anlaşılan vakti geldi ayrılığın ve bir çok münasebetin
Giden ve dönme ihtimali olan başka hiçbir şey, öyle yalnız hissettirmez insana kendini
Endişe ve yoldaşı tedirginlik şimdilik duruma hakim
Az ileride Bosfor ekspres belirdi, çelik yığın halinde
Ki, ben ilk kez çeliğin bu kadar soğuk ve sert olduğunu hissettim
Üç beş dakika durdu garda Bosfor eksres
Ardından rayları bileyen çeliğin gıcirtısıyla çıktı yola
İlk durak Kapıkule, Sofya ardından Belgrat, Kişinev
Tam üç günü ağırlyacak kompartımanlarında Bosfor ekspres
Yani bir kıtada batan gün bir diğerine yol almakta
Sirkecinin denize bakan kapısından şehre karışıyorum
Hava soğuk, peron dolu, gün batmak üzere...

Gökhan Tan

Sokağa Bakan Pencерem

İki oda,sekiz duvar bir evim vardı.

Bir o kadar da pencерem

Üst kattaki komşumla,müşterek kullanırdım pencерemin birini

Öğleye doğru çamaşırılar sarkardı,altta iç çamaşırılar üstte nevesim takımları

Akşama doğrudu masa örtüsünü boca ederdi,güvercin gurultularıyla uyanırdım her sabah

Oysa,ben en çok sokağa bakan pencерemi severdim

Sokağa bakan pencерemden deniz görünürdü,haliyle gemiler ve insanlar

Lakin,işitemezdim seslerini

Sokağa bakan pencерemden,bir tek tren sesleri duyardım,acı tren sesleri

Sokağa bakan pencерemde,kulağımda acı bir tren sesi

Feryat etmekte sanki her insan,batmak üzere geçen her gemi.

Sokağa bakan pencерemden deniz görünürdü,haliyle gemiler ve insanlar.

Lakin işitemezdim seslerini

Gökhan Tan

Sokak Lambası

Yolun başındaki sokak lambası aydınlatırdı,sokağın girişini
Ben ise,üç mum yakardım evde aziz hatıran için
Şabaha karşı sönerdi sokak lambası,mumlarımla beraber
İsten bir tablo halinde dururdu önümde geçmişim
Sönen bir mumun ardından dilek tutmayı,çok sonraları öğrendim
Anlayacağınız,üç mumluk sevdalar yaktım
Hiçbiri aydınlatmadı odamı bir sokak lambası kadar...

Gökhan Tan

Sürüncemede Kaldı Güneş

Sürüncemede kaldı güneş
Gittiğinde bir akşam üstüydü
Gittin, bir şeylerden medet umarak
Geldiğin gibi, haber vermeden
Oysa, yeni gömlek değiştirmiş bir yılan gibi sokulmuştum koynuna
Seni başka herhangi bir kadına aşık olabilecek duygularla sevdiğimi
Aşkın bir yazgı olmadığını ve senin başka herhangi bir kadından ziyade
Gayri ihtiyari olmadan, kendi içinde bir kült oluşturduğunu
Başka hangi bencil olmayan duygularla ifade edebilirdim ki sana
Bir yanda, kendi menzili dışına çıkarılmaz bir tüfekte yola çıkan ben
Diğer yanda, duru bir o kadar sığ geçmişime bir tokat gibi inen varlığın
Kendi içinde sorguladığımız kadar değer verdik mi?
Yahut avuç açtığımız kadar medet umduk mu aşktan?
Beni kendine eklemeyen, seni kendinden çıkartmadan
Hangi asgari müştereklerinde buluşabiliriz hayatın
Küsuratı en yakın rakama tamamlamadan hangi kesirin paydası bir bölü bir eder.
Gittin, bir akşamüstüydü ardına bile bakmadan
Giden ve dönme ihtimali olan başka hiçbir şey öyle yalnız hissettirmezdi bana kendimi
Şimdi, aşka ve nefrete aynı uzaklıkta
Ölmazsa olmazlarının karşısına, olabilme ihtimalimle çıktım
İnsan alışkanlıklarıyla yaşar
Hangi kangren acının perhizidir bu bilinmez
Buruşmuş, yahut solmuş diyelim
Korkarım ben bir aşkı daha elime yüzüme bulaştırdım sevgilim...

Gökhan Tan

Tuhaf Bir Denklem

Dilediğin kadar bakar, baktığın kadarını görürsün.
Baktıkların, gördüklerinin aynası olmakla beraber
Nerden bakarsan, ordan görürsün
Baktıklarından, gördüklerini çıkarırsan olduğun yeri.
Gördüklerine, baktıklarını eklersen gittiğin yeri görürsün.
Gördüklerinden, baktıklarını çıkarırsan geçmişi.
Baktıklarına, gördüklerini eklersen, ki ancak o zaman bir şeyler görürsün
Dilediğin kadar bakar, baktığın kadar görürsün.
Baktıkların, gördüklerinin aynası olmakla beraber...

Gökhan Tan

Varlığın Metafizik Boyutudur Şiir

Hiç yaşamadığı, belki de hiç yaşayamayacağı bir olayı
Hiç yaşamayan, belki de hiç yaşayamayacak olan birine yaşatmaktır.
İşte, şairi ressamdan da, heykeltıraştan da ayıran yegane fark budur.
Her hikayenin bir romanı, her romanın bir hikayesi vardır.
Fakat; Şiirin öyle bir zorunluluğu yoktur, olmamıştır da.
Bununla beraber; Ressamdır şair, heykeltıraştır
Resmini çizer kelimelerin, cümlelerden satır yontar hecelere.
Varlığın metafizik boyutudur şiir
Genlerimize işleyip, atalarımızdan beceri olarak miras kalmayan yegane olgudur belki
de
Gel gelelim üretmek kimyasında vardır zaten insanın
Lakin, hiçten bir şeyler türetmek; İşte o doğasındadır şairin.

Gökhan Tan

Wolfgang Amadeus Mozart'ın Şiirsel olarak hayatı

Hohensalzburg kilisesinin çanları yankılanıyordu, Slazburg'un dört yanı tepe olan yamaçlarından
Bardaktan boşalırcasına yağıyor yağmur, Tuna'nın kolları vadiye doğru akıyordu tüm heybetiyle
Mızrap başlı yıldırımlar aydınlatıyor geceyi, rüzgarlar Slazburg ormanıya senfoni veriyordu sanki bu gece
Getreidegasse sokağındaki bay Leopold Mozartın evinde ise farklı bir telaş vardı sabaha karşı
Odun sobaları tüm gece harlandı, çatı katındaki oluklar yamanmış, sabaha kadar gözlerini bile kırpmamıştı tüm aile
Bay Leopold son bir kez daha el yordamıyla piposunu doldurup, olmazsa bir saat gözlerini dinlendirmeyi düşünüyordu
Kent orkestrasında şef muaviniydi ve aylardan sonra gelen ilk konser, yorgun bedeninin özrünü baş piskopos asla kabul etmezdi
Maria Anna henüz beş yaşında, olan bitenden bir şeyler çıkarmaya çalışıyor, eline verilen bezle annesinin alnındaki terleri siliyordu
Bay Leopold, usulca eşinin saçlarını okşayıp, yorgun gözlerine bakıp mücadele istedi
O kadar yorgundu ki, uyuyamamıştı bile.
Henüz çeyrek saat geçmemişti ki, komşusu Santa'nın çığlıkları tüm mahalleyi ve bay Leopold'u toplamıştı başına
Santa haklı çıkmıştı, henüz bir ay vardı doğuma ama onun, yani Amadeus'un kaybedecek pek vakti yoktu, hiç olmadı da
Beş yaşında Menuet, yedi yaşında Konçerto ve sekiz yaşında Senfoni meydana getiren birinden söz ediyorsak, pekte haksız olduğum söylenemez hani.
Bay Leopold sabah postasına yetiştirmek ümidiyle sarıldı kağıt kaleme, ailenin ilk erkek torununun müjdesini vermek üzere
Yorgun gözleri çakmak çakmak olmuştu, Wolfgang! Diye haykırdı kalabalığın arasından birisi
Wolfgang; Soyluluğu ve asaleti temsil ediyordu o yıllar
O ise; Kız olsaydı Virginia,erkek olursa cesaret ve hürriyet anlamına gelen Amadeus'u düşünmüştü aylarca
Mektubun sonuna Wolfgang Amadeus Mozart yazdı
Wolfgang asaletini, Amadeus cesaretini Mozart'ta soyunu devam ettirecekti.
Zaman bir hayli hızlı akıyordu Amadeus için, on dördünde yetiştirmesi gereken bir opera konseri vardı
Maria Anna kanter içinde koştu babasının yanına,henüz Sekiz yaşındaydı ve ne istediğini tam olarak anlatamamaktaydı
Küçük Amadeus'un nota defterlerini karıştırıp, hırpaladığını anlatmaya çalışıyor, paçalarından çekiştiriyordu babasının
Geç saatlere kadar çalışmıştı oysa bay Leopold, gözlerini kırpmadan dinlemişti Amadeus da babasını. Boş bir nota kağıdı ve yontma bir kömür kalemi çoktan hak etmişti
Eve döndüğünde ise gözlerine inanamamıştı, ablasının çaldığı klavsen den yükselen notalar henüz kalem bile tutmayı bilmeyen bir çocuğun ellerinde şekilleniyordu.
Dehayı keşfetmek için kahin olmaya gerek yoktu, ilk enstrümanı olan kemani tutmayı dahi tam beceremezken akort edebiliyor, kulağı sekizde birlik tını farklarını hissedebiliyordu.
Duyduklarına inanamayan bir çok kişi Slazburg'un yolunu tutmuş, başta sonradan arkadaş olacağı Beethoven'ın da hocası olan Franz Josephni istavroz çıkarmıştı "Aman yüce tanrım"
Gözleri tamamen kapalı bir şekilde elleri çapraz bağlı piyano çalıyordu bu çocuk ve sanki bakışları göz bebeklerini eritiyordu insanın.

Bay Leopold, kızı ve oğlunun hayatını artık akışına bırakamayacağını bilincineydi ve eşini dinlemeye de hiç niyeti yoktu, dönmeye de
Opera ve Piyano' nun kaderi artık geri dönülmez ölçülerde değişmişti
Artık Mozart için bitmek tükenmez yolculuklar, soğuk rutubetli oteller, on yedinci yüzyıldaki ölümüne yorucu seyahatler. Faytonlar, buharlı trenler.
Borç, sefalet, vaat, ihanet, tifo, çiçek, mafsal ağrılarıyla dolu yıllar başlamıştı
Ve tümünü otuz altı yıllık ömründen arta kalan zamana sığdıracağı sayısız resim, opera ve konçertolar.
761' de Münih, 62 de çok seveceği Prag, peşi sıra Mannheim, Viyana. 65' de arkadaş olduğu Johann Sebastian Bach ile tanışır Londra'da
768 Milano, Bologna derken tüm İtalya zar zor atlattığı çiçek, krizler ve sabahlara kadar süren eksizler
İlk büyük eseri 770 de Re di ponto 71 de Lucio Silla 23 eylül 77 de evlendi ilk eşi Aloysie Weber' le
İri gözlü, şehvetli, bu akıl dolu kadına vakit ayıramamazlığı ve daha sonra hayatına mal olacağı seyahatleri ilk yılında nokta koydurmuştu evlilik hayatına
778 de gitti hiç sevmediği ve büyüüne inanmadığı Paris'e, aynı yıl yine orada kaybetti annesini ve ilelebet terk etti Paris'i.
782 de babasının ve kendisinin isteğiyle evlendi ilk eşinin kardeşi Constanze ile ve bir müddet ara verdi seyahatlere
Aynı yıl etkilendi Türkler'den ve mehteran müziğinden, piskoposun tepkisi ve orkestra şefliğine mal olacağını bile bile yazdı o meşhur Türk marşını
Peşi sıra, Topkapı sarayını anlatan o masalsi opera "Saraydan kız kaçırma" Konstanze ve hizmetçisini, Konstanze'nin nişanlısı Belmonto kaçırmaya çalışır saraydan affeder sonunda Selim paşa
Borç harç içinde bonkör harcamalar, gözlerinin altındaki mor halkalar ve paramparça bir çift el kalmıştı 785 de arda kalan
Genç Amadeus fazla baş kaldıramadı ısrarlara ve bir yıl boyunca Prag'da odasında damıttı imbiğinde biriken notaları ve masonluğa merak saldı bu yıllarda
Sonraki tüm eserlerinde masonik alegoriler içerir ki başta ilk barok denemesi olan " Die Zauberflöte" hala sihirli flüt diye kalmıştır akıllarda
786 da dinlenmiş ve ömründen çok şey kaybetmiş olarak hisseder kendini Mozart, ölümü koklamışçasına
Ve telaşla, her biri ancak bir ömre sığdırılabilecek olan eseri "Figaro'nun düğünü" ve son operası olan "Titonun merhameti"
Lakin, tanrı aynı merhameti göstermedi Amedeus' a
Henüz otuz altı yaşında, ölümünden haberdar olan acılar içinde bir adam düşünün ki. Yaşlı bir fil gibi çekilip bir kenara beklemedi ölümü yatalak." Ölümün tadı dudaklarımda, bu dünyaya ait olmayan bir şey hissediyorum " diyor
Son eseri Requiem' a başladığında tarih 1 Kasım 791 i gösteriyordu, artık kendi ölümüne yetiştirmek zorunda olduğu bir eser vardı ardında
St Marx mezarlığındaki o korkunç kalabalık ve görkemli büstü geldikçe gözlerinin önüne, notalar havada uçuşuyor ona sadece toplamak kalıyordu
Kasım, tüm şiddetiyle hissediyordu Viyana da kendini, baharı göremeyeceğini bilen birisi nasıl hissediyorsa Amedeus' ta öyle hissediyordu kendisini
Bunun dışında; Nöbetler sıklaşmış, nefes almakta zorluk çekiyor, eklem yerleri sızlıyordu
Tarih dört kasım 791'i gösterirken ölümün rengi iyice oturmuştu artık Amadeus' un suratına
Okkasından mürekkebi çekerken kalemindeki tüye gözü ilişti, sokağa bakan penceresinden onu azat etti,
Bir tüy kadar hafif ve onun yere düşmesi kadar kısaydı yaşam

Hiçbir yerin ve hiçbir şeyin acelesi olamazdı onun kadar, ne de çok hata yapmıştı
meğer
İlk kez önündeki nota defterini kapadı, Requiem artık sonsuza kadar yarım kalacaktı,
onlarca başarısız denemenin ardından
O kadar dik bir perdeden başlamıştı ki Requiem, alışılmışın dışında ani pes tonlar ve o
güne kadar bilinmeyen şimdi günümüzdeki caz'ın atası olan notalar
İki sokak arkadaki kilisenin çanları ve dinmeyen yağmur oluk gibi akıyordu Viyana' nın
yüksek, taş kaldırımlarından
O gece son kez su verdi Begonyasına, her zamankinden fazla. Pelerinini yatağın baş
ucuna koydu, flarını ve eldivenini
Yorgun gözleri daha fazla taşıyamıyordu ıslak kirpikleri, bedeni ateşten bir kor
halinde tutuşuyordu sanki.
Ölümün tadı dudaklarında bu dünyaya ait olmayan bir şeyler hissetmişti, sabah karşı
birde emanetini geri verdi.
Ardında Altı yüz yirmi altı ölümsüz eser, nerede olduğu bilinmeyen bir mezar ve kayıp
bir yüz maskı bıraktı
Bir avuç insan gelmişti cenazesine, çoğu şahsen tanıyamıyordu bile, çok sevdiği dostları
ve notalarından uzak uğurlandı
Ansızın, nereden geldiği belli olmayan bir fırtına dindiğinde, tanrı çoktan onu yanına
almıştı
Derler ki; Başka bir gezegene aitti, yolu yanlışlıkla dünyaya geldi, gelmişken birkaç
eser bıraktı ve gitti
Bağzı insanlar ölürler, hem ne dersin öyle bir ölürler ki çeyrek yüzyıl sonra adları bile
hatırlanmaz
Anısı, hatırası, yüreği, mirası, hiçbir şeyi kalmamıştır ardında anılacak.
Oysa, yaşamakta var nesiller boyu
Çeyrek bin yıl sonra insanların karşısına tunçtan bir heykel olup dikilebilmek
Hesap sorarcasına yaşadığı yüzyıla alangard olabilmek Wolfgang Amadeus Mozart
olabilmek.

Gökhan Tan

Yaşayan Her Şey Kök Salmak İster Dünyaya

Doğal bir seleksiyondan ziyade, yaşamsal bir döngüdür bu
Dal, meyve vermenin
Meyve tohum olmanın telaşında
Tohum, fide
Fide, fidan olmanın
Fidan, ağaç
Ağaç kök salmanın
Yaşamak böyle bir şeydir işte;
Yaşayan her şey kök salmak ister dünyaya
İçine yaşama sevgisi kaçmaya görsün
Yoksa ne farkı kalırdı ki ağacın, kütükten

Gökhan Tan